

“மூதறிஞர் விருது”

“ஆதித்தனார் அவர்களுடைய பிறந்த நாள் விழாவைக் கொண்டாடுகின்ற இந்த நாளில் ‘மூதறிஞர்’ என்ற ஒரு விருதினை எனக்கு வழங்கிச் சிறப்பித்துள்ள நண்பர் சிவந்தி ஆதித்தன் அவர்களுக்கும், இந்த விருதினை வழங்கிய ஆளுநர் பேரன்பிற்குரிய, பெருமதிப்பிற்குரிய மேதகு பாத்திமா பீவி அவர்களுக்கும் என்னுடைய நன்றியை, வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்த விருதுடன் நம்முடைய சிவந்தி ஆதித்தன் அவர்கள் ஒரு இலட்சம் ரூபாய் பொற்கிழியை எனக்கு வழங்கியுள்ளார்கள். கடந்த சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தஞ்சைப் பல்கலைக் கழகத்தில் ராஜராஜ சோழன் பெயரால் நான் எழுதிய “தென்பாண்டிச் சிங்கம்” என்ற வரலாற்று நூலுக்குப் பரிசு வழங்கப்பட்டது. அந்தப் பரிசினை வழங்கிய சங்கர் தயாள் சர்மா அவர்கள் எனக்கு அவருடைய அன்பின் காரணமாக பட்டத்தையும் வழங்கினார்.

அந்த நிகழ்ச்சியிலே ஒரு இலட்சம் ரூபாய் பொற்கிழியும் தரப்பட்டது. அதனை நான் தஞ்சைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்ச் சான்றோர்கள் சிலருடைய பெயரால் ஒரு அறக்கட்டளையை உருவாக்கி அவர்களுடைய பெயரால் அவ்வப்போது சொற்பொழிவுகளை ஏற்பாடு செய்து, மாணவர்களும் மற்றவர்களும் பயன்பெறுகின்ற வகையிலே செலவழித்திடுங்கள் என்று அந்தத் தொகையை தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்திற்கே தந்து விட்டேன். வழங்கியவர்கள் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்தார், திருப்பித் தந்தது அவர்களிடமே!

இப்பொழுது நிலைமை அப்படி இல்லை. (பலத்த சிரிப்பு) இன்று காலையில் சிவந்தியின் அண்ணன் ராமச்சந்திர ஆதித்தன் தமிழக அரசின் சார்பில் நடத்தப்படுகின்ற ஏழைப் பெண்களுடைய திருமண உதவித் திட்டம் மூவலூர் ராமாமிர்தம் அவர்களுடைய பெயரால் வழங்கப்படுகின்ற திட்டத்திற்கு நான்

விடுத்த வேண்டுகோளின்படி பலர் கோடிக்கணக்கில், இலட்சக்கணக்கில் நிதி வழங்கியிருக்கிறார்கள் என்றாலும் காலையிலே ஒரு இலட்சம் ரூபாயை அந்த நிகழ்ச்சியிலே வழங்கினார்கள்.

காலையில் ஒரு நிகழ்ச்சியும், மாலை யிலே ஒரு நிகழ்ச்சியும் நடைபெறுவது எவ்வளவு எங்களுக்கு இலாபகரமானது என்பதற்கு (சிரிப்பு) இதைச் சொல்கிறேன். காலையிலே ஒரு இலட்சம் ரூபாய் வழங்கப்பட்டதை நான் முதலமைச்சர் நிவாரண நிதியிலே சேர்த்து ஏழைப் பெண்களின் திருமண நிதிக்கு இது பயன்படுத்தப்படும் என்று குறிப்பிட்டேன்.

அதைப்போலவே இப்பொழுது சிவந்தி அவர்கள் இந்த விழாவிலே எனக்காக வழங்கியுள்ள ஒரு இலட்சம் ரூபாயை முதலமைச்சர் நிவாரண நிதியில் சேர்த்து ஏழைப் பெண்கள் திருமண உதவித் திட்டத்திற்கு வழங்குகிறேன்.

‘மூதறிஞர் விருது’ எனக்குக் கிடைத்திருப்பதற்கான காரணங்களைச் சொன்னார்கள். மொழியிலே நான் கொண்டுள்ள பற்று, அரசியலிலே நான் ஏற்றுள்ள நிலை, அண்ணாவின் தம்பியாக இருந்தது, இருப்பது, பெரியாரின் தொண்டனாக நான் வாழ்ந்தது, புகுத்தறிவுக் கொள்கையில் எந்த நேரத்திலும் யாரோடும் சமரசம் செய்து கொள்ளாமல் உறுதியாக நிற்பது, சமூக நீதி, மாநில சுயாட்சி, இந்தியாவின் ஆட்சி மொழிகளில் ஒன்றாக தமிழும் ஆகவேண்டுமென்ற அந்தக் குறிக்கோள் - இவைகளில் நெஞ்சுறுதியோடு நானும் இருந்து, என் தலைமையிலே இருக்கின்ற இயக்கத்தையும் வழி நடத்திச் செல்வது என்பதை இங்கே பாராட்டி, வாழ்த்திய அனைவரும் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார்கள்.

இத்தகைய வாய்ப்புகளையெல்லாம் உருவாக்கித் தந்த நண்பர் சிவந்தி ஆதித்தன் அவர்களை என்ன பாராட்டினாலும் தகும்.

நான் 1924ஆம் ஆண்டு பிறந்தேன். பிறந்த போதே என் வீட்டில் கள்வர்கள் புகுந்து, என் தாயின் தாலிச்சரடு உட்பட அத்தனையையும் திருடிச் சென்றார்கள், அப்பொழுதும் நான் அழாமல் இருந்த காரணத்தால் தப்பித்தேன். அழுதிருந்தால் என் குரல்வளையில் கடடை விரலை வைத்து நசுக்கியிருப்பார்கள். நல்ல வேளையோ அல்லது என் போதாத காலமோ அழாமல் இருந்துவிட்டேன். இன்றைக்கு சுகம், துக்கம் இவைகளையெல்லாம் அனுபவிப்பது மாத்திரமல்ல, அவைகளுக்கிடையே மொழிக்கும் நாட்டிற்கும் தொண்டாற்றுகிறேன் என்கின்ற அந்த இன்பத்தைப் பெறுகிறேன் அல்லவா?

அதற்காக அந்தக் கள்வர்களின் கடடை விரலை வாழ்த்துகிறேன் என் கழுத்திலே அதை வைத்து அழுத்தாமல் இருந்ததற்காக. என்னோடு இணைந்து, இன்றைக்கு என்னுடைய சகோதரர், நாவலாசிரியர் - எழுத்தில் தனக்கென ஒரு முத்திரையைப் பொறித்துக் கொண்டிருப்பவர் பிரபஞ்சன் அவர்களும் விருது பெற்றிருக்கிறார். அவருடைய அண்ணன் என்ற முறையில் நான் அவரை வாழ்த்துகிறேன். பாராட்டுகிறேன். அவருக்கு விருது

வழங்கிச் சிறப்பித்த சிவந்தி அவர்களுக்கும் என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

என்னைப் பொருத்தவரையில் நான் இன்னும் நீண்ட நாள் வாழ வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறேன். ஆட்சிப் பொறுப்பிலே இருக்க வேண்டுமென்பதற்காக அல்ல, அதி காரங்களை அனுபவிக்க வேண்டுமென்பதற்காக அல்ல, தமிழுக்குத் தொண்டு செய்வதற்காக. என்னுடைய கண்கள் இறுதியாக மூடும்வரை, அண்ணாவின் இதயத்தை எடுத்துச் சென்று மீண்டும் அண்ணாவிடத்திலே ஒப்படைக்கின்ற அந்தக் காலம் விரைவிலே வந்துவிடாமல் நான் இன்னும் கொஞ்ச காலம் வாழ்ந்து இன்னும் ஆற்ற வேண்டிய தொண்டினை ஆற்றி இங்கே தரப்பட்ட “மூதறிஞர்” என்ற பட்டத்திற்குரியவனாக என்னை ஆக்கிக் கொள்கிற வரையில் வாழ வேண்டுமென்று இயற்கையை வேண்டி என்னை வாழ்த்திய அனைவருக்கும் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்”

- முத்தமிழறிஞர் கலைஞர்
(28.09.1997)

நூற்றாண்டு நாயகர் கலைஞர்

றத்தாழ இருபதாண்டு காலம் தலைவர் கலைஞர் அவர்களுடையே பயணித்த பேறு பெற்றவன் நான். என்னுடைய பள்ளிப் பருவத்திலேயே என் தந்தையாருடன் சென்று அவரை

அடிக்கடி சந்திக்கும் வழக்கமுள்ள நான், அவரது சிந்தனைத் திறன், திட்டமிடல் ஆகியவற்றால் கவரப்பட்டவன். அவரது கட்டுப்பாடு மிகுந்த வாழ்க்கை அவரை எந்த அளவுக்கு உயர்த்தியது என்பதையும் என் தந்தை சொல்லக் கேட்டும், நானும் பார்த்து உணர்ந்து கொண்டவன்.

என் தந்தையார் தத்துவ மேதை டி.கே.சீனிவாசன் அவர்களும், தலைவர் கலைஞர் அவர்களும் ஏறத்தாழ 1940களில் தொடங்கி

நண்பர்களாகப் பயணித்தனர். நீதிக்கட்சி, திராவிடர் கழகம், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் என தொடர்ச்சியாக இணைந்து பணியாற்றியவர்கள்.

1962ஆம் ஆண்டு தி.மு.க.கழகம் காங்கிரஸ் ஆட்சிக்கு எதிராக விலைவாசி உயர்வு எதிர்ப்புப்

போராட்டம் நடத்தியது. அப்போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட கழக முன்னணியினர் கைது செய்யப்பட்டு, சிறைக்கு அனுப்பப்பட்டனர். அந்தக் காலத்தில் நாங்கள் மந்தைவெளிப் பாக்கத்தில் குடியிருந்தோம். சிறைவாசம் முடிந்து என் தந்தையார் உள்ளிட்ட கழகத் தலைவர்கள் வெளி வந்த சில நாட்களில் எனது பாட்டி, எனது தந்தையின் தாயார், உயிர் நீத்தார். கழக முன்னோடிகள் பலரும் இல்லம் தேடி வந்து என் தந்தையாருக்கு ஆறுதல் சொன்னார்கள். தலைவர் கலைஞர் அவர்களும் வீட்டுக்கு வந்தார். வந்தவர் அந்தப் பகுதியின் கழகப் பொறுப்பாளராக இருந்த டி.கே.கபாலி அவர்களை அழைத்து, “டி.கே.சீனிவாசன் இப்பொழுதுதான் சிறையிலிருந்து வெளிவந்திருக்கிறார். அவரிடம் பணம் இருக்காது. அவரது தாயார் எனக்கும் தாயாரைப் போல இருந்தார். நீங்கள் அங்கேயே இருந்து இறுதிச் சடங்கு வரை உடனிருங்கள். மொத்த செலவுக்கும் நான் பணம் தருகிறேன்” என்று சொல்லி பணம் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றார். அப்போது எட்டு வயது சிறுவனாக இருந்த எனக்கு, தலைவர் கலைஞர் அவர்களிடமிருந்து கொண்ட மதிப்பும், மரியாதையும் பலமடங்கு அதிகரித்தது.

என் தந்தையார் இறந்த நேரத்தில் திருச்சிக்கு ஒரு நிகழ்ச்சிக்காக சென்றிருந்தார் தலைவர் கலைஞர். அங்கிருந்தே எனக்கு தகவல் அனுப்பினார் “நான் மறுநாள் காலை வந்துவிடுகிறேன். அதுவரை காத்திருக்கவும்” என்று அவர் சொன்

னார். மறுநாள் காலை எங்கள் இல்லத்துக்கு வந்து இறுதி அஞ்சலி செலுத்தினார்.

என்னை தனது பிள்ளைகளில் ஒருவராகத்தான் அவர் கருதினார். கழகத்தில் என்னை முக்கிய பொறுப்பில் அமர்த்தி அழகு பார்த்தவர். இருமுறை என்னை நாடாளுமன்றத்திற்கு அனுப்பி வைத்தவர். தமிழ்நாட்டில் எந்தப் பகுதியிலாவது கட்சிக்குள் பிரச்சினை என்று செய்தி வந்தால், உடனே என்னை அழைப்பார். “நீ பிரச்சினை குறித்து விசாரித்தாயா?” என்று கேட்பார். நான் விசாரிக்கவில்லை என்று தெரிந்தால் என்னைக் கடுமையாகத் திட்டிவார். இரவு தலைமைக் கழகத்திலிருந்து அவரது இல்லம் செல்லும் வரை காரிலேயே என்னை திட்டிக் கொண்டு வருவார். வீடு சென்ற பிறகு அம் மாவை அழைத்து “இளங்கோவனை கடுமையாக திட்டிவிட்டேன். அவனுக்கு காப்பி கொடு” என்று சொல்வார். இப்படி என்னை நெக்குருகச் செய்த பல நிகழ்வுகளை சொல்லிக் கொண்டே போகலாம்.

சென்னை, அண்ணா அறிவாலயத்தில் வெளியூரிலிருந்து வரும் தோழர்கள் “ஊருக்கு எப்படி திரும்பிப் போவீர்கள்” என்று கேட்பார். அவர்கள் இரவில் காரில் செல்கிறோம் என்று சொன்னால், “இரவுப் பயணம், பத்திரமாகச் செல்லுங்கள்” என்று கூறுவார்.

அடுத்தநாள் காலை தொலைபேசி மூலம் என்னை அழைத்து, “அந்தத் தோழர்கள் ஊர்போய் சேர்ந்துவிட்டார்களா என்று விசாரித்தாயா?” என்று கேட்பார். நான் “இல்லை” என்று சொன்னால், உடனே என்னைக் கடுமையாகக் கடிந்து கொள்வார். “இரவுப் பயணம் பாதுகாப்புக் குறைவு. அவர்கள் பத்திரமாக வீடு போய் சேர்ந்தார்களா என விசாரிக்க வேண்டாமா? இப்படி அக்கறையற்று இருக்கிறாயே?” என்று என்னை திட்டிவார்.

கழகத்தின் ஒவ்வொரு தொண்டர் மீதும் கொண்ட அக்கறை என்னை நெஞ்சு நெகிழ்ச்சியும், கழகத்தவரை தன் குடும்பத்தவராகப் பார்த்த மாபெரும் தலைவர் அவர்.

தலைவருக்குத் தலைவராக, தந்தைக்குத் தந்தையாக, ஆசானுக்கு ஆசானாக விளங்கிய அவரிடமிருந்து நான் கற்றுக் கொண்டது ஏராளம். அவரது அன்பும், பாசமும் என் நெஞ்சில் என்றும் நிலைத்திருக்கும்.

டி.கே.எஸ். இளங்கோவன்
(கழக செய்தித் தொடர்பு தலைவர்)

என் தந்தையார் இறந்த நேரத்தில் திருச்சிக்கு ஒரு நிகழ்ச்சிக்காக சென்றிருந்தார் தலைவர் கலைஞர். அங்கிருந்தே எனக்கு தகவல் அனுப்பினார் “நான் மறுநாள் காலை வந்துவிடுகிறேன். அதுவரை காத்திருக்கவும்” என்று அவர் சொன்